

[Statsministeren.]

komme ind på en fortrinlig måde. Måske er det slet ikke til skade for landets renommé at vise, at der eksisterer andre bygninger i landet end Christiansborg Slot.

Hvad angår internationale komiteer, kan jeg sige, at Marienborg vil blive centrum for et besøg af en UNESCO-komité, og der kan komme andre lignende lejligheder. Den russiske socialminister kommer på besøg og vil blive bevertet derude. Jeg synes, vi skal, netop som det ærede medlem fremhævede det, finde så rimelig og god anvendelse for denne bygning, som vi kan, naturligvis inden for rammerne af det, testator har besluttet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kai Moltke* til udenrigsministeren:

„Agter regeringen også efter fremsættelsen af de nye oprørende terrorlove i Den sydafrikanske Union at fastholde sit hidtidige uholdbare standpunkt i FN gående ud på ikke at støtte vedtagelser vedrørende økonomisk boykot, handels- og trafikblokade og andre sanktioner med det formål at få gentagne vedtagelser i FNs forskellige instanser respekteret?“

Kai Moltke: Når jeg har ønsket at rejse spørgsmålet om vor stilling til Den sydafrikanske Union, er det, fordi der er indtruffet to temmelig alvorlige begivenheder dér i den sidste tid.

Man har jo i FN-kredse længe opretholdt håbet om, at det igennem direkte påvirkning og fredelig forhandling ville lykkes at få Sydafrika til at ændre sin holdning. Netop i dag for fjorten dage siden indløb der fra Den sydafrikanske Unions udenrigsminister, E. Louw, et svar på FNs henvendelse om to komiteer. Angående den ene, det såkaldte afkoloniseringsudvalg med hensyn til Sydvestafrika, svarede man blot, at man ikke ville samarbejde med FN. Sagen var henlagt til den internationale domstol i Haag, og før en afgørelse forelå, havde FN ingen kompetence til at beskæftige sig med Sydvestafrika. Det andet område drejede sig om det særlige udvalg mod racediskrimineringen. Også her har

man svaret groft og brutalt til FN, at man anser dette udvalgs virksomhed for værende i strid med FNs pagt og for en indblanding i Sydafrikas indre anliggender.

Hertil kommer så, at der i de sidste terrorlove ligger en ny udfordring. Blandt de horrible paragraffer, man her har forelagt og fået vedtaget i det sydafrikanske parlament mod én stemme, findes en paragraf om dødsstraf, som ikke alene gælder for terror, sabotage, men også for forhandlinger i udvalg om indgriben, anvendelse af magt for at få Sydafrika til at ændre sin politik. Det betyder i praksis, at i FNs formynderskabsområde Sydvestafrika kan man dømmes til døden, hvis man efter 1950 i udlandet har drevet agitation for direkte indgriben. Det er så grov en udfordring til FN, at jeg har følt mig foranlediget til at spørge, om det er en holdbar situation, at Danmark stadig vender sig mod den linje med hensyn til sanktioner, som er vedtaget af generalforsamlingen som en henstilling vel nok til sikkerhedsrådet, og spørge, om man vil være med til at indtage en mere effektiv holdning, da det er tydeligt, at formålet med Sydafrikas politik er at sætte FNs autoritet i Afrika i almindelighed over styr og derved svække mulighederne for verdensorganisationens indgriben i konfliktspørgsmål af denne art.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Det ærede medlem har ret i, at den nye skærpede lovgivning i Sydafrika, der netop er blevet vedtaget med alle stemmer mod én, på uhyggelig og tragisk vis har sat den skærpede konflikt mellem racerne i Sydafrika i et dystert relief. Jeg behøver næppe at gentage de udtryk for harme og afsky over udviklingen i Sydafrika, som ved flere lejligheder er fremsat af regeringen såvel fra denne talerstol som i De Forenede Nationer.

Om regeringens syn på udviklingen i Sydafrika kan ingen, heller ikke det ærede medlem hr. Kai Moltke, være i tvivl. Personlig forstår jeg også meget vel og nærer afgjort sympati for den aktion, som af danske ungdomsorganisationer sammen med ungdomsorganisationer i de andre nordiske lande er indledt med henblik på boykot af samhandel med Sydafrika. Men det problem, der har foreligget for regeringen,